

PÁL LEVELE A GALATÁKHOZ

1-2. FEJEZET

Galácia a mai Törökország területén feküdt, és Pál jó néhány gyülekezetet alapított ezen a vidéken. Őt követően megjelentek bizonyos emberek Galáciában, akik elkezdték elferdíteni a Pál által hirdetett kegyelmi evangéliumot. Egy másik evangéliumot kezdtek hirdetni, amely nem a jó hír volt - ugyanis az evangélium szó azt jelenti, hogy jó hír.

Ha azt mondom neked, hogy Isten megbocsátja minden bűnömet, és igaznak fogad el, csak azért, mert egyszerűen hiszek Jézus Krisztusban, ez számomra egy jó hír.

De ha azt mondom, hogy ahhoz hogy megigazulhassak, a hit mellett még különböző rendelkezéseket is kell követnem és Isten törvényeit is be kell tartanom, akkor ez nem jó hír, mert ez még senkinek sem sikerült.

Pál azért ír a galatáknak, hogy helyreigazítsa ezt a tévtanítást, amely az ő szolgálata után terjedt el közöttük, és hogy kiszabadítsa őket a törvény kötelékéből, amelyet ezek az emberek igyekeztek rájuk erőszakolni.

A mai gyülekezetekben mindnyájan igen nagy mértékben adhatunk hálát Pál apostol személyéért. Ha ő nem lett volna olyan erős és kitartó a hit által történő megigazulás tekintetében, a kereszténység egy egyszerű zsidó szektává válhatott volna. De Pál mindenki ellenében kitartóan kiállt a kegyelem evangéliuma mellett.

Tehát a Galatákhoz írt levél egy hathatós értekezés, amely a törvénykezés minden formája ellen íródott. Üzenete elmondja, hogy nem igazulhatunk meg a saját erőfeszítéseink által, és nem leszünk még igazabbak a törvénynek való engedelmesség által. Ezáltal igen erőteljesen mutatja be a hit által történő megigazulás evangéliumát.

Ez a levél volt az, amely a reformációt elindította. Luther Márton, Pál apostolhoz hasonlóan olyan ember volt, aki teljes mértékben átadta magát saját vallási megnyilvánulásainak. Elment Rómába, és azért, hogy kiérdemelje Isten tetszését, térdén mászta meg a lépcsőket, és minden lépcsőfokon egy-egy imát ajánlott Istennek. Miközben felfelé kúszott ezeken a lépcsőkön, megszólította a Szentlélek Pálnak a galatákhoz írt leveléből: „Márton, az igazak hit által üdvözülnek!” A Szentlélek mélyen a szívébe véste ezt. Így született meg a protestáns reformáció.

Ez az a levél, amely szabaddá teszi az embereket, és hit által egy élettel teli kapcsolatot hoz létre Isten és ember között. Megnyitja az utat minden ember számára, hogy Isten szeretete és kegyelme által közeledjen Hozzá, ne pedig saját énjének erőfeszítései és érdemei alapján.

A tévtanítók első dolga az volt, hogy Pált lejárássák. Ez egy tipikus tévtanítói fogás. Ha Isten bármely felkent szolgájától tanultál, vagy mellette dolgoztál, akkor tudod, hogy a megjelenő tévtanítók először magát a tanítót kezdik becsmérelni. Általában ezek a tévtanítók nem próbálnak meg evangelizálni, hanem mindig olyanokat közelítenek meg, akik hisznek, és ezt a hitet akarják megváltoztatni.

Pál legelőször megerősíti saját apostolságát. Azt mondja, hogy nem embertől, hanem Jézus Krisztustól és az Atya Istentől való, aki feltámasztotta őt a halálból.

Ma is egyesek ugyanazokat a kérdéseket teszik fel, amit a farizeusok kérdeztek Keresztelő Jánostól, miközben ő a Jordán vizében keresztelte az embereket: Kinek a hatalmával teszed ezt? Milyen joggal teszed ezt?

Amikor Jézus megtisztította a templomot, ugyanezt kérdezték: Ki adta neked ehhez a hatalmat?

Manapság is ezek a kérdések hangzanak el, főleg a mormonok szájából: Ki adta a hatalmat neked, hogy kereszteljél? Mert azt tanítják, hogy ők az egyedüliek, akik hatalmat adhatnak bárkinek, hogy kereszteljen. Ők az egyetlen igaz egyház, mert csak nekik van még mindig 12 apostoluk, és kizárólag csak ez a 12 apostol adhatja át a hatalmat másoknak, hogy lelki szolgálatokat végezhesenek. Ezt az apostoli felkenést arra alapozzák, hogy mind a 12 jelenlegi apostolukat olyanok kenték fel, akik vissza tudják vezetni saját felkenetésüket egészen Péter apostolig. Ennek alapján azt vallják, hogy ezen a felkenési sorozaton keresztül tulajdonképpen Péter apostol kente fel őket. Ha pedig téged nem ezek kennek fel, akkor nem lehet hatalmad a szolgálatra.

A kérdés Pál esetében is az volt, hogy ki adta neki a hatalmat, ki kente fel a szolgálatra.

Pál azt válaszolja levelében, hogy ő olyan apostol, akit nem ember kent fel a szolgálatra, hanem Jézus Krisztus által lett az és az Atya Isten által, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül. Tehát Pál hatalma még Péternél is előbből származik, magától Jézus Krisztustól és az Atya Istentől.

Véleményem szerint az emberek által való felkenetés teljesen értéktelen. Egy ember kézzátétele nem fog engem a szolgálatra alkalmassá tenni. Sajnos az egyháztörténelem során felkentek már botrányhősöket is, és ezáltal Jézus Krisztus papjaivá szentelték őket, de soha nem voltak azok. Inkább olyan sarlatánok voltak, akiknek megvolt a bizonyítványuk a felszentelésükről. Nem az érdekel engem, hogy az emberek mit mondanak, hanem az, hogy Isten mit mond rólam.

1-2. Pál apostol, aki nem emberektől, nem is emberek által kapta elhívását, hanem Jézus Krisztus által, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül – és a velem levő atyafiak mindnyájan: Galácia gyülekezeteinek.

Pál igen gyakran szokott személyes megjegyzést fűzni bevezető soraihoz, ebben az esetben csak a tipikus páli köszöntést olvashatjuk:

3. Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és a mi Urunk Jézus Krisztustól...

A kegyelem szó görög megfelelője eredeti alakjában elbűvölő szépséget jelentett, ezt átalakítva, a teológiában meg nem érdemelt kiváltságot értenek ezalatt. A kegyelmet mindig a szépség övezte, és a tipikus görög üdvözlés, a *kharisz* jelenti ezt. A *shalom*, vagyis béke, pedig a tipikus zsidó üdvözlés. Ezt a kettőt ötvözte Pál leveleiben.

4-5. ...aki önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson minket a jelenlegi gonosz világból Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint. Ővé a dicsőség örökkön örökké. Amen.

Jézusról beszélve azt mondja, hogy azért adta önmagát a bűneinkért, hogy kiszabadítson a jelenlegi gonosz világból. Ezt a világot a Sátán irányítja. Jézus a Sátánt e világ fejedelmének mondta, amikor kijelentette, hogy „e világ fejedelme jön, és nekem semmi közöm hozzá.” Amikor a Sátán megkísértette Jézust, neki ígérve e világ királyságát abban az esetben, ha Jézus meghajol előtte, akkor ezzel a Sátán dicsekedve azt mondta, hogy „Ez a világ az enyém, és annak adom, akinek akarom.” Jézus nem kérdőjelezte meg ezt a kijelentését. Mivel a Sátán ennek a világnak az istene, és mert e világ az ő fennhatósága alatt van, ezért ez egy ördögi világ. Jézusnak az a célja, hogy kiszabadítson minket ebből.

Ez a kiszabadítás két lépésből áll: amikor elfogadom Jézust, akkor kiszabadulok a környező világ szorításából, majd nemsokára Jézus fizikailag is ki fog engem innen szabadítani, és akkor lesz teljes a szabadulásom.

Ezután Pál rögtön a dolgok közepébe vág:

6. Csodálkozom, hogy attól, aki Krisztus kegyelme által elhívott titeket, ilyen hamar más evangéliumhoz pártoltok.

Ők Krisztus kegyelmébe kaptak elhívást, és a hit általi megváltást tanították nekik, amit nem lehet saját erőből elérni, vagy megdolgozni érte, és nem is lehet megvenni, hanem csak ingyen kegyelemből lehet megkapni a Jézusba vetett hit alapján.

7. ...hamar más evangéliumhoz pártoltok; pedig nincsen más. De egyesek megzavartak titeket, és el akarják ferdíteni a Krisztus evangéliumát.

Ma is vannak olyanok, akik elferdítik a Krisztus által hirdetett jó hírt azáltal, hogy az embereket törvények által akarják megkötözni, rájuk erőszakolva a saját rendelkezéseiket, saját maguk által kitalált törvényeiket, amelyeken keresztül szerintük szentté válhatunk. De ha nekem egy listát adnak át törvények sorozatával, amelyeket meg kell tartanom, az számomra nem jó hír, nem evangélium. Éveken keresztül éltem törvényeskedő kapcsolatban Istennel - megpróbáltam megtartani a törvényeket, fogadalmakat írogattam alá. Évente írtuk alá ezeket a fogadalmakat, amelyekben az állt, hogy alárendelem magam ezeknek a törvényeknek, és ezt meg ezt meg emezt nem fogom tenni.

Ebből aztán sokrétű problémám származott, mert annak ellenére, hogy aláírtam a fogadalmakat, sokszor nem tartottam meg őket, így duplán bűnösnek éreztem magam.

Később megismertem a Jézus Krisztus által nyújtott kegyelmet, és egy szereteten alapuló kapcsolatot alakítottam ki Istennel, és azóta is boldog vagyok emiatt. Most már arról van szó, hogy egyszerűen nem akarom megszegni Isten törvényeit, és sokkal „szigorúbb” életet élek ebben a szereteten alapuló kapcsolatban, mint az előző, törvényeken alapulóban. Ez igen érdekes, mert nem szeretem a törvényeket. Ha elmegyek egy felirat mellett, amely azt mondja, hogy ne érintsd meg, azért is megteszem; ne lépj a fűre, azért is rálépek. Van bennem valami, ami nem szereti a törvényeket, és inkább a szereteten alapuló kapcsolatot akarja Istennel. És nem érintek meg semmit, és a fűre sem lépek, de nem azért, mert nem tehetem meg, hanem azért, mert nem akarom megtenni. Ha Istennek ez nem tetszik, akkor nem akarom megtenni.

Ez a szereteten alapuló kapcsolat sokkal magasabbrendű a törvényeken alapuló kapcsolatnál. Ez utóbbi a hamis evangélium, ami igazából nem is jó hír, Pál szerint nem is evangélium, hanem csak ennek elferdítése.

8. Viszont ha még mi magunk, vagy a menyből való angyal hirdetne is nektek evangéliumot azonkívül, amit mi hirdettünk, átkozott legyen!

Ez igen kemény nyelvezet. Ha bárki hozzátesz valamit a Jézus által felajánlott üdvözüléshez, átkozott legyen, mert ezáltal visszarakja a vállaitokra a terhet.

Egy napon odajött hozzám egy fiatal ember, aki évekkal azelőtt az általam tanított vasárnapi iskola egyik osztályába járt, és elmondta, hogy többé már nem keresztény, hanem mormon vallásúvá vált. Azt válaszoltam, hogy nagyon sajnálom. Mire ő megrökönyödve kérdezte, hogy miért.

- Mert igen sajnálom – mondtam -, hogy valaki azért hagyta ott a kereszténységet, hogy mormonná váljon. De mondd csak, Jerry, mint mormon, mi az örök életbe vetett hitednek az alapja?

- Jézus Krisztusban való hitem és a mormon egyházban való folyamatos tagságom - válaszolta.

- Egy lépéssel tovább mentél a kelleténél – mondtam -, mert a Jézusba vetett hited alapján keznet tudnék fogni veled, és azt mondanám, hogy kitűnő, Jerry, csak így tovább. De amint ehhez bármit hozzáteszel, akkor ez már egy másik evangélium, és még ha egy angyal is jelentette volna ki ezt neked, ez már nem egy jó hír.

10. Most tehát embereknek akarok a kedvébe járni, vagy Istennek? Vagy embereknek igyekszem tetszeni? Ha még mindig embereknek akarnék tetszeni, akkor nem volnék Krisztus szolgája.

Szívünkől köszönjük Pálnak, hogy ennyire kitartó volt, mert a mai egyház teljesen más lenne nélküle!

11. Tudtotokra adom testvéreim, hogy az evangélium, amelyet én hirdettem, nem embertől származik, mert én nem embertől vettem, nem is tanítottak rá, hanem Jézus Krisztus kinyilatkoztatásából kaptam.

Meg vagyok győződve arról, hogy Isten már az anyja méhében kiválasztotta Pált a kegyelem evangéliumának terjesztésére, mert Isten tökéletesen megfelelővé formálta őt erre a feladatra. Ha valami mellett nem tartunk ki a végsőig, akkor mindig arra fogunk utólag gondolni, hogy a hiba a kitartás hiányában volt.

Egy igen érdekes megfigyelésemről számolhatok be a buddhistákkal kapcsolatban. Amikor egy buddhistaival találkozom, mindig meg szoktam kérdezni, hogy elérted-e már a tökéletességet, és a buddhizmus teljes nyugalmát. A válasz mindig az, hogy útban vagyok a beteljesedés felé. Soha még egyel sem találkoztam, aki azt állította volna, hogy elérte azt.

Pál apostol teljes tökéletességgel követte Isten törvényeit. Azt írja magáról, hogy a törvényen alapuló tökéletességet illetően feddhetetlen volt. Az igyekezete minden tekintetben meghaladta kortársaiét. Ennek ellenére Pál mégis üresnek találta magát, és nem volt beteljesedett. És ez volt az oka a hihetetlen mértékű átalakulásának is, amikor rájött Jézus Krisztus csodálatos tanításának értelmére.

Péter nem igazán lehetett volna a kegyelem hírvivője, mert ő nem követte a törvényt olyan pontossággal, mint Pál. Péter még gondolhatta volna, hogy: „Lehet, hogy ha a törvényt az utolsó betűig megtartom, akkor elérhettem volna azzal valamit.” Ezért Pál volt az, akit Isten különlegesen felkészített

arra, hogy a kegyelem általi üdvösség tanát átvegye Jézus Krisztustól. Pál mindezt nem a jeruzsálemi gyülekezetben tanulta, nem is az apostoloktól vagy az ottani testvérektől, hanem Jézus Krisztus közvetlen kinyilatkoztatásának eredményeképpen.

13-14. Mert hallottátok milyen volt az én egykori magatartásom a zsidóság körében , hogy féktelenül üldöztem az Isten egyházát, és pusztítottam azt. És a zsidó hithűségben sok kortársamat felülmúltam népem körében, minthogy fölöttébb buzgó rajongója voltam atyáim hagyományainak.

Osztályelső voltam, mondja Pál. Mindent a törvényért és a judaizmusért tettem, mindenkit felülmúltam.

15-16. De amikor úgy tetszett annak, aki anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem, hogy hirdessem őt a pogányok között, nem tanácskoztam testtel és vérrel.

Amikor Pál találkozott Jézussal Krisztussal a damaszkuszi úton, és ott megtörtént a 180 fokos fordulat, amint Jézus üldözőjéből Jézus követőjévé vált, Pál nem ment el a keresztény testvérekhez, hogy mindent megtudjon Jézusról. Előbb elvonult Szaúd-Arábia sivatagjaiba, ahol várta és meg is kapta Istentől a kinyilatkoztatást a kegyelem evangéliumáról, mely szerint az üdvösség Krisztustól származik, amelyet az Őbelé vetett hitünk alapján kapunk Tőle.

17-18. Nem is mentem fel Jeruzsálembe azokhoz, akik előttem lettek apostolokká, hanem azonnal elmentem Arábiába, azután ismét visszatértem Damaszkuszba. Majd három esztendő múlva felmentem Jeruzsálembe,...

Tehát majdnem hét évig nem is ment vissza Jeruzsálembe, miután elindult a damaszkuszi útra, hogy a keresztényeket üldözze.

18-19. ...felmentem Jeruzsálembe, hogy meglátogassam Kéfast, és nála maradtam tizenöt napig. De az apostolok közül nem láttam mást, csak Jakabot, az Úr testvérét.

Ez az a Jakab, akinek a levelét ismerjük, és aki a korai egyház egyik vezetője volt. Nem arról a Jakabról van szó, aki a halászember és János testvére volt, mert őt már Pál odaérkezése előtt lefejezték. Az itt említett Jakab Jézus Krisztus féltestvére volt, akit a Márk Evangéliumában ismerhettünk meg.

20-21. Amit pedig nektek írok , íme, az Isten színe előtt mondom, hogy nem hazugság. Azután elmentem Szíria és Cilicia vidékére.

Tehát Jeruzsálembé való visszatérése után Tarzuszba ment, a szülővárosába, és ott sátorkészítéssel foglalkozott.

22-24. Júdea keresztény gyülekezetei azonban személy szerint nem ismertek engem. Csupán azt hallották: „Aki egykor üldözött minket, most hirdeti azt a hitet, amelyet valamikor pusztított.” És dicsőítették érterem az Istent.

Tehát Pálnak nem volt közelebbi kapcsolata a jeruzsálemi gyülekezettel, valójában az ottani gyülekezet egy kicsit tartott Páltól. Nem tudtak mást, róla, csak azt, hogy egy „KGB ügynök” volt, így nem igazán várták őt tárt karokkal.

2. rész. 1. vers: Azután tizennégy esztendő múlva ismét felmentem Jeruzsálembé Barnabással, és magammal vittem Tituszt is.

Tehát Pál Szíriában és Ciliciában tanított, vagyis szülővárosának, Tarzusznak a környékén, ahol pogányokat térített a Jézus Krisztusban való hitre. Ezek egyike volt Titusz is. Barnabás, a jeruzsálemi gyülekezet egyik tagja, úgy döntött, hogy Tarzuszba megy, hogy Pált magával vigye Antiókhíába, ahol újabb szolgálatokra nyílt lehetőség a pogányok körében. Ezért aztán Barnabás Pált elviszi Jeruzsálembé, hogy bemutassa az apostoloknak.

2. Kinyilatkoztatástól indítatva mentem fel, és eléjük tártam az evangéliumot, amelyet a pogányok között hirdetek, mégpedig külön a tekintélyesek elé, nehogy hiába fáradjak, és hogy eddigi fáradozásom se legyen hiábavaló.

Más szóval Pál félt attól, hogy a teljes gyülekezet előtt szóljon, mert a jeruzsálemi gyülekezet igen sok régi farizeusból és hagyományos törvényeket tisztelő zsidóból állt, akik továbbra is igen

törvényeskedők voltak - zsidók, akik még mindig azt hitték, hogy nem lehetsz keresztény, ha nem vagy zsidó, és akik még mindig azt tartották, hogy a kereszténység abból áll, hogy hisznek Jézus Krisztusban, megtartják Mózes törvényeit és körülmetélkednek.

Ezért tehát Pál csak az apostolok szűk körével osztotta meg az általa hirdetett kegyelmen alapuló evangéliumot.

3. Még a velem levő Tituszt, aki görög volt, őt sem kényszerítette senki arra, hogy körülmetélkedjék...

Megpróbálták erre bátorítani őket, de Pál ellenállt.

4. ...a befurakodott áltestvérek kedvéért sem, akik csak azért férköztek be közénk, hogy kikémleljék szabadságunkat, amelyet Krisztus Jézusban kaptunk, és így szolgálóvá tegyenek minket. Ezeknek egy pillanatra sem engedtünk, hogy az evangélium igazsága megmaradjon számotokra.

Pogány testvéreim! Pál értetek állt ki – a nektek hirdetett evangéliumért, hogy ne kelljen zsidókká válnotok és Mózes törvényeit megtartanotok. Csak annyit kell tennetek, hogy hisztek Jézus Krisztusban, és akkor üdvözülhettek. Vessétek Belé minden bizodalmatokat, és akkor Isten munkálkodni fog az életekben az Ő Szentlelke által! Amit pedig nem tudtok elérni saját erőtekből, Isten meg fogja tenni helyettetek! Az üdvösség Isten ajándéka a ti Jézus Krisztusba vetett hitetek által!

Pálnak tehát szembe kellett néznie ezzel a konfliktussal, de nem adta fel, és egy pillanattal sem hátrált meg a jeruzsálemi apostolok nyomása alatt.

6. Azok pedig, akik tekintélyeseknek számítanak...

Igen érdekes számomra, hogy milyen hamar képesek vagyunk szem elől téveszteni Jézus tanítását. Jézus azt mondta, hogy ha bárki közületek első akar lenni, legyen az mindenki szolgálója. Ő azt tanította a tanítványoknak, hogy a szolgálat az igazi dolog. Fogta a törülközőt, megmosta a lábukat, szolgálóként viselkedve előttük. Aztán azt mondta, hogy: „Amint én tettem, hasonlóképpen cselekedjétek ti is. Ha én, az Uratok, szolgáltam nektek, ugyanúgy ti is egymást szolgáljátok ezután.” De úgy tűnik, hogy az egyházban mindig ki kell alakítanunk egyfajta hierarchiát, ranglétrát. Kialakítunk egy kis vezetőségű csoportot, melyben aztán elkezdjük felmagasztalni az embereket. Igen könnyű ennek az áldozatává válni,

azt gondolva, hogy: „Na végre, most már én is vagyok valaki.” Ezáltal elkezdesz elszigetelődni az emberektől, lassan elveszítve az emberekkel és a valósággal is a kapcsolatot.

Van Istennek egy szolgálója, akit nagyon csodálok. Úgy gondolom, hogy minden ma élő embernél nagyobb mértékben tudta őt Isten használni. Amikor találkoztam vele, teljesen lenyűgözött az ő csodálatosan egyszerű hozzáállása. Billy Grahamról van szó. Az emberek többsége teljesen el van ájulva a hírnevétől, és én is ezek között voltam. Aztán beszédbe elegyedett velem, és teljesen ledöbbsentem attól a gyönyörű nyitottságtól és elérhetőségtől, amit ez az ember tanúsított. Az egyik ismerősünk, egy légi utaskísérő mesélte, hogy egy nap Billy Graham az ő gépükkel utazott. Billy megszólította, és azt mondta neki, hogy ha végzett a dolgával, akkor nagyon szívesen elbeszélgetne vele. Leültek, beszélgettek egy órát, majd a végén Billy elkérte a telefonszámát, hogy ha legközelebb Kaliforniába jön, újból találkozzanak egy beszélgetésre. Egy légi utaskísérővel! Hát ilyen ember ez a Billy. Gyönyörű! Nem csoda, hogy Isten ilyen hatalmasan tudta őt használni! Nem csoda, hogy Isten továbbra is különleges módon használja, mert Isten igaz szolgájává lett, és nem helyezte magát magas polcra mások fölé.

Volt tehát ez a kis csoport Jeruzsálemben, akikről Pál ezt mondja:

6. Azok pedig, akik tekintélyeseknek számítanak - hogy a múltban mik voltak, azzal nem törődöm; Isten nem nézi az ember személyét – azok a tekintélyes személyek engem semmire sem köteleztek.

Évekkel ezelőtt, amikor kiábrándultam abból a felekezetből, amelynél szolgáltam, körülnéztem a többi gyülekezet körében, remélve, hogy megtalálom a tökéletest közöttük, és hozzájuk csatlakozva megfertőzőm őket... Megjelentem tehát a püspökök, presbiterek és vezetők előtt ezeknél a felekezeteknél. Amit nem szerettem ebben a felekezetesdiben az az volt, hogy mindig létrehoztak egy hierarchiát, amely politikai csatározásokhoz vezetett. Ott ültek a párnázott székeikben, ahonnan lefelé néztek a többiekre. Én ezt sehogy nem tudtam az igazi kereszténység részének látni, mert egy olyan helyet kerestem, amely a közösségről szólt. Hiszen mindnyájan úgy bújunk a nadrágunkba, hogy egyenként tesszük lábainkat a nadrág szárába, nincs igazán nagy különbség közöttünk. Elég sok ilyen egyházi vezetői tanács előtt megjelentem, és láttam, amint igazgatják szemüvegeiket, ott pöffeszkednek a székeikben, és megpróbálnak megfélemlíteni. Mert az egész csak erről szól: a megfélemlítésről.

Pált is megpróbálták megfélemlíteni, hogy jobban teszi ha Tituszt körülmetélteti.

6. Azok pedig, akik tekintélyeseknek számítanak - hogy a múltban mik voltak, azzal nem törődöm; Isten nem nézi az ember személyét...

Isten nem ájul el ezektől az emberektől, Őt nem lehet megfélemlíteni, hisz az Ő szemében a népek annyit érnek, mint a mérleget bevonó porréteg. Mennyivel kevesebbet ér akkor egyetlen ember!

A régi időkben, ha súlyra kellett megmérni a vásárolt árut, akkor a kereskedő megpróbálta bebizonyítani, hogy mennyire tisztességes. Ezért még a port is lefújta a mérleg azon oldaláról, amelyikre a vásárolt árut helyezte, ezzel mutatva, hogy nem a por súlyát adja el, csak tisztán az árut. Ezzel jelképesen bizonygatta, hogy ő a legtisztességesebb fickó a környéken.

Isten ugyanúgy elfújhatja a nemzeteket, mint ahogy annak idején a kereskedő lefújta a port a mérlegéről. Mennyivel kevesebbet érhet akkor egyetlen ember az Ő szemében!

7-9. Ellenkezőleg: elismerték, hogy rám van bízva a körülméletlenség evangéliuma, mint ahogy Péterre a körülméletlenség. Mert aki munkálkodott Péter által a körülméletlenség közötti apostolságban, az munkálkodott énáltalam is a pogányok között. És amikor Jakab és Kéfás meg János, akiket oszlopoknak tekintenek, felismerték a nekem adott kegyelmet, megállapodásul kezét adták nekem és Barnabásnak, hogy mi a pogányokhoz menjünk, ők pedig a körülméletlenséghez.

Ez egy valóságos probléma, amellyel a korai egyháznak szembe kellett néznie, és itt láthatjuk a megoldást. Felismerték, hogy mindenkinek megvan a maga szolgálata, és ezek különbözőek lehetnek. Különböző emberek különböző hangsúlyt használnak az üzenetükben. Szerintem van létjogosultsága a különböző felekezeteknek, és szükséges, hogy legyenek különböző gyülekezetek, liturgián és érzelmeken alapuló egyházak is. Nagyon örülök annak, hogy Isten annyira kegyelmes, hogy mindenkit el akar érni ott, ahol van, a maga szintjén. Engem az én szintemen ért el, téged a te szinteden, és minden embert a saját szintjén szeretne elérni, mert Isten mindenkit szeret. Ezért ne nézzük le a többi felekezetet, inkább ismerjük fel, hogy Isten a teljes skálán akar találkozni az emberekkel. Az egyetlen probléma akkor jelentkezik, amikor azt mondjuk magunkról, hogy a miénk az egyetlen szint, vagy a miénk a legjobb szint. Hogy minket Isten jobban szeret, mert Neki a miénk tetszik a legjobban. Nem így van! Ez csak nekünk a legjobb kapcsolati mód Istennel, de sokan nem tudnának olyan módon viszonyulni hozzá, ahogy mi.

Pál egyetértett azzal, hogy különböző elhívásaik vannak. Isten Péteréket a zsidókhoz, Pált pedig a pogányokhoz hívta el. Péterék nyugodtan építsék a törvényen alapuló kapcsolatukat Istennel, de ők - Pál és csapata - a szereteten alapuló kapcsolatot fogják építeni. Péter azért beszúrja ide, hogy Pálék ne feledkezzenek meg a szegényekről. És Pál erre mindig is gondot fordított.

10. Csak azt kérték, hogy emlékezzünk meg a szegényekről: ez az, amit én igyekeztem is megtenni.

Emlékezhetünk, amint Pál igen gyakran úgy rendelkezett az adományokról, hogy azokat a jeruzsálemi gyülekezet számára adják, hogy segítsék őket szegénységükben.

11-14. Amikor pedig Kéfás Antióchiába jött, nyíltan szembeszálltam vele, mivel okot adott arra, hogy megfeddjem. Mielőtt ugyanis odajöttek néhányan Jakabtól, együtt evett a pogányokkal. Amikor pedig azok megérkeztek, visszahúzódott és elkülönült, mert félt a zsidó származású testvérektől. Képmutató módon viselkedett vele együtt a többi zsidó is, úgyhogy képmutatásukba még Barnabás is belesodródott. De amikor láttam, hogy nem az evangélium igazságának megfelelő egyenes úton járnak, mindnyájuk előtt ezt mondtam Kéfásnak: „Ha te zsidó létedre pogány módra, és nem zsidó módra élsz, hogyan kényszerítheted a pogányokat, hogy zsidó szokás szerint éljenek?”

Péter elkülönült a pogányoktól. Amikor lejött Antióchiába, akkor még együtt evett a pogányokkal az agapé ünnepeken, mely egy közös baráti étkezés volt. Hetente egyszer tartották; mindenki hozta a maga kis elemózsiáját, és megosztotta a többiekkel, majd az egészet az úrvacsora fejezte be. Ez volt a közös agapé étkezés. Sok szegény embernek ez volt a héten az egyetlen alkalma arra, hogy valami rendes ételt ehessen, és igen sok keresztény alultáplált rabszolga is volt közöttük. Péter is velük evett, de ez egy „igazi zsidó” számára elképzelhetetlen volt, mert számukra a közös evés azt is jelképezte, hogy a pogányokkal egy helyre tartoznak. Judaista szempontból ez nem volt helyes. De Péter felismerte, hogy ez Jézus szeretetéről szól, és leült velük együtt enni.

Emlékezhetünk arra az esetre, amikor Péter révületben volt a joppéi Simon házában, és látta, amint az égből mindenféle négylábú állat jön le. Hallotta, amint az Úr azt mondja, hogy „Kelj fel, Péter, öld meg és egyél!”, de Péter háromszor visszautasította a tisztátalan állatokból való étkezést. Jézus azt mondta neki, hogy „Ne nevezd semmit tisztátalannak, amit Isten megtisztított.” Majd hozzátette, hogy „Három ember jön majd a kapuhoz, menj oda, ne kérdezz semmit!” Erre Péter lement a kapuhoz, és valóban ott állt három ember Cézareából, és azt mondták, hogy uruk, Kornéliusz, egy római százados küldte őket. „A századosnak egy angyal jelent meg látomásban, és azt mondta neki, hogy küldjön el minket ide érted, hogy elvigyünk téged őhozzá, hogy meghallgassa, amit te mondasz.” Péter tehát ment Kornéliusz házába Cézareába. Amikor Kornéliusz meglátta őt, magasztalta Istent, és szólt Péternek, hogy jöjjön be. De Péter azt mondta, hogy számára törvényszegés lenne egy pogány házába belépni. De hozzátette, hogy Isten megmutatta neki, hogy ne nevezze tisztátalannak azt, amit Ő megtisztított. Ezért bement a házba. Megkérdezte Kornéliusztól, hogy mit akar tudni. Ő azt válaszolta, hogy: „Néhány napja délután három óra körül imádkoztam, és megjelent egy angyal, aki azt mondta, hogy hívjalak ide, Péter, mert te majd elmondod nekünk mindazt, amit tudnunk kell. Mit kell tehát tudnunk?”

Péter ekkor elkezdte hirdetni az evangéliumot Kornéliusznak és pogány barátainak. Eközben a Szentlélek megérintette őket, és Péter teljesen megdöbben, hogy ez a pogányokkal is megtörténhet! De nem akarta vállalni a felelősséget ezért a dologért, ezért megkérte a zsidó tanukat, hogy menjenek vissza Jeruzsálembe, és tanúsítsák, hogy nem ő, Péter, okozta az esetet, hanem Isten tette az egészet. Nem akart bajba kerülni.

Isten tehát kezdte ledönteni ezeket a falakat.

Mіндеzen események után ott ül Péter Antiókhában a pogány testvérekkel a közös étkezésen. De aztán megérkeznek Jakab barátai Jeruzsálemből, és Péter tudja, hogy ha meglátják, hogy a pogányokkal együtt eszik, akkor ezt majd jelenteni fogják. Ezért a következő közös étkezésen félrevonult a kis zsidó csoporttal együtt enni. Megosztottság!

Amint meglátta a többi helyi zsidó, hogy Péter félrevonul a kis jeruzsálemi csoporttal, ők is követték ebben a megosztottságban. Még Barnabás is különvonult a zsidók asztalához, pedig ő Pállal együtt szolgálta a pogányokat. Ekkor lépett közbe Pál, és megfeddte Pétert a többiek szeme láttára. Majd így folytatja

15. Mi, akik természet szerint zsidók, és nem pogányok közül való bűnösök vagyunk,...

Ez azt jelentette, hogy mi nem eszünk disznóhúst, nyúlhúst, és olyan ételeket, amit a törvény megtiltott.

16. ...tudjuk, hogy az ember nem a törvény cselekedetei alapján igazul meg, hanem a Krisztus Jézusban vetett hit által. Ezért mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hit, és nem a törvény cselekvése által, mert a törvény cselekvése által nem igazul meg egy ember sem.

Pál azt mondja, hogy: „Még mi is, akik megtartottuk a törvény, csak hit által igazulhatunk meg. A törvény által senki sem üdvözülhet. Tegyük fel, hogy be tudjátok tartani mind az írott, mind a hagyományos törvényeket. De ez nem fog titeket megváltani.”

Ez a mai zsidóság egyik problémája. Pontosan ez az, amiben hisznek: a saját tökéletlen törvénytiszteletükben. Yom Kippur már nem a bűnökért való áldozat napja. A mai zsidó számára ez egy olyan nap, amelyen megemlékezik a sok cselekedetről, amit Istenért tett, és ezek által keresi megigazulását Isten előtt.

Pál viszont azt mondja, hogy a törvény cselekedetei által senki sem üdvözülhet. A megigazulás a Jézus Krisztusban vetett hit által érhető el.

17-18. Ha pedig Krisztusban keresve megigazolást, magunk is bűnösök vagyunk, akkor talán Krisztus a bűn szolgája? Semmiképpen sem! Mert ha valamit leromboltam, és ismét felépítem, magam nyilvánítom magamat törvényszegőnek.

Pál itt erről az újszerű megigazolásról beszél, amely szerint Isten elfogad minket a Jézus Krisztusba vetett hitünk által. Már nem követi a törvény hagyományait. Ha úgy tartja kedve, akkor ehét egy sonkás szendvicset is.

Továbbá azt mondja, hogy „Ha most ismét megpróbálok Istennel egy törvényen alapuló kapcsolatot felépíteni - pedig azt már egyszer ledöntöttem, amikor megismertem Jézus Krisztust -, akkor én magam válok törvényszegővé.”

19. Mert én meghaltam a törvény által a törvénynek, hogy Istennek éljek.

Más szóval, a törvény halálra ítélte. Ez a legtöbb, amit a törvény bárki számára nyújthat, mert senki sem képes megtartani a törvényt. A Biblia szerint, ha egy kivétellel minden törvényt megtartasz, akkor az az egy is bűnössé tesz téged. Azt is mondja a Biblia, hogy átkozott az az ember, aki nem tartja meg a törvényt az utolsó betűig. Tehát ha a törvény általi megigazolást választjuk, és egyetlen pontban is hibázunk, akkor a törvény átka alatt vagyunk, és ez az átok a halál.

Pál tehát azt mondja, hogy: „A törvény megölt engem, ezért meghaltam a törvénynek. De élek Istennek!

20. Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem.

Egy új életet élek! A régi életem a törvény cselekvésén alapult, énközpontú volt, tele volt erőlködéssel, irigységgel, féltékenységgel. De most már nem én élek!

Milyen dicsőséges az, amikor az életünk már nem saját magunkról szól, hanem új központja van: maga Jézus Krisztus. Már nem én ülök a trónon, hanem Jézus Krisztust ültetem szívem trónusára. Már nem magamat akarom kényeztetni, hanem Jézusnak akarok tetszeni. Az életemet ettől kezdve már az Isten Fiába vetett hitben élem, aki szeret engem és saját magát adta értem. Tehát már nem az a régi ember vagyok, aki voltam. Az az ember halott - keresztre feszítették Krisztussal együtt. Új életem van! A régi énközpontú Chuck meghalt, és most az Isten-központú Chuck él tovább a Jézus Krisztusba vetett hit által.

21. *Én nem vetem el Isten kegyelmét: mert ha a törvény által van a megigazulás, akkor Krisztus hiába halt meg.*

Emlékeztek: amikor Jézus a Gecsemáné kertben volt a keresztre feszítés előtti éjszakán, letérdelt, és ezt imádkozta: „Atyám, ha lehetséges, vedd el tőlem ezt a poharat!”

Miről beszélt itt? Mi az ami lehetséges? „Ha az emberek megváltása lehetséges bármi más úton, bármi egyéb módon, akkor vedd el tőlem ezt a poharat!” Ha lehetséges lenne, hogy az emberek a törvény által megválthatóak legyenek, akkor Jézus nem halt volna meg. Akkor Isten felállított volna egy követelményrendszert, és néhány embernek lehet, hogy sikerült volna megfelelni annak - ha elég korán meghalt volna.

Jézus Krisztus keresztre kijelenti minden embernek minden időben, hogy csak egyetlen mód van az emberek megváltására, és csak egyetlen út van Isten királysága felé. Ugyanis ha Isten meg tudta volna váltani az embereket bármi más cselekedetsorozat által, vagy különböző törvények és követelmények felállításával, biztos vagyok benne, hogy megválaszolta volna Jézus ezen imádságát: „Atyám, ha lehetséges, vedd el tőlem ezt a poharat, mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd.”

Az a tény, hogy Jézus tovább kellett, hogy menjen, és el kellett, hogy szenvedje az emberek kezétől a kínzásokat és a keresztet, kijelenti számunkra Isten által, hogy nincs a megváltásra egyetlen más út sem.

Én nem állíthatok fel számodra egy szabálysorozatot, és azt sem mondhatom, hogy ha ezeket megtartod, akkor üdvözülsz. Sajnos igen sok felekezet ezt tette, felállítva a szentség szabályait. Megszabják a nők számára, hogy milyen fejfedő az igazaké és milyen a bűnösöké, megszabják, hogy milyen ékszereket viselhetsz, mi a megfelelő hajviselet. Érdekes, hogy nem szólnak semmit azokról a férfiakról, akik hivalkodó módon öltözködnek. Nagyon ítélkező magatartással figyelnek mindenkit, aki nem felel meg ezeknek a szabályoknak. Például azt mondhatják, hogy Chuck nem viselhet aranygyűrűt, mert lelkipásztor. De ha levonná ezt a gyűrűt magáról, akkor minden rendben lenne.

A megigazulás nem ott kezdődik, hogy aranyat viselünk-e vagy sem, hogy eszünk-e húst vagy sem. A megigazulást Isten adja nekünk kegyelemből, mert hiszünk Jézus Krisztusban. Isten rám néz, és Krisztusban lát engem, Krisztus igazságában. És mivel Krisztusban lát, azt mondja rólam, hogy igaz ember vagyok. Én meg azt mondom, hogy: „Köszönöm Neked, Jézus! Nagyra értékelem, amit értem tétél! Ű

Nagyon szeretem Isten kegyelmét! Mert csak az Isten kegyelmén keresztül lehettem igaz Isten szemében. Akartam én a magam erejéből is igaz lenni, és nagyon igyekeztem, de csak a saját szememben

lettem igaz. Soha nem mentem el egyetlen világi mozi vagy színházi előadásra sem. Táncolni is csak egyszer voltam, de az is szörnyű volt utána, mert évekig bűnösnek éreztem magam amiatt, hogy nagyon élveztem. Soha nem dohányoztam, soha sem ittam alkoholt, és így nagyon igaznak éreztem magam, kivéve azt az egy táncot.

Most sem dohányzom, és nem is iszom, de ez nem igazít meg engem, mert már nem ebbe vetem a hitemet, hanem Isten azért számít engem az igazak közé, mert hiszek Jézus Krisztusban. Ez az Isten előtt való megállásom alapja.

És erre a következtetésre jutott Pál is. Ő kipróbálta a törvény általi megigazulás útját: annyira pontosan követte a törvényt, amennyire csak emberileg lehetséges volt. De amikor Jézus Krisztust megismerte, teljesen az új megigazulás felé fordult, amely csak hit által lehetséges.

Ezért most megvédi a pogány hívőket minden olyan nyomással szemben, amely a jeruzsálemi vezetéstől ered, és azt mondja nekik, hogy: „Tartsatok ki a krisztusi szabadságban! Ne engedjétek, hogy az emberek ismét megkötözzenek az Istennel a törvényen alapuló kapcsolat köteleivel, inkább legyetek betöltekezve a szereteten alapuló kapcsolattal. Isten szeret minket, és ez számít! Isten megbocsátotta a bűneimet a Jézus Krisztusba vetett hitem miatt, és ez számít! Isten a mai napom engem az igazak között tart számon, mert hiszek Jézus Krisztusban!

És ez a megigazulás, amellyel Isten előtt állok, teljes. Nem tudok semmit hozzátenni. Bármely erre irányuló kísérletem sem tud ehhez hozzáadni, hanem inkább elvenni fog belőle, mert magamra figyelek, ahelyett, hogy Jézusra néznék. Mindig, amikor magammal foglalkozok, bajba kerülök. Amikor Jézuson tartom a szememet, akkor minden rendben van. Tartsátok Rajta a szemeteket! Élvezzétek Isten kegyelmének boldogságát! Hiszen igazként álltok Isten előtt a Jézus Krisztusba vetett hitetek által!